

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 279.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

sunt, fraudent ac spolient, atque ea, quæ ad ipsos attinent, ad se auertunt.

τὸς δὲ ἔς ὀπλήθησαι σφετερίζεσθαι
δὲ τὰ σκείναν.

Hieraci Presbytero.

278.

Vehementer tibi mirum videri dixisti, quidnam sit causæ, quamobrem Pharisæus ob verborum arrogantiam apud Deum offenderit: Iob verò qui plura & sublimiora dixit, gloriam assecutus sit. Audi itaque breuiter. neque enim aliter possem. Pharisæus ille, quia nemine concitante ac stimulante magnifica de se prædicabat, altiusque quam vniuersus terrarum orbis, de se sentiebat, meritò in Dei offensionem incidit. siquidem superbiam morbo laborabat. At qui in gloria & splendore est, virtutes suas occultat, cum autem maledictis incessitur, eas, vt illatas criminationes propulsat, commemorat, quemadmodum clarus ille atque omni laude præstantior Iobus fecit, ab omni culpa remotus est, ea nimium in eos reiecta, qui cum accusarunt iniquè. Frigidum enim atque insulsum vt est, ita etiam videtur, laudes suas prædicare, cum nulla vrget necessitas. At si quis, quæ minime conuenit, audiens in huiusmodi sermones inuitus incidat, in eos, qui hanc necessitatem attulerint, culpa quoque conferri debet. Ac propterea diuina sententia eum, qui nullius contumeliis incitatus, iustum sese pronunciat, aliosque omnes condemnarat, ac ne præsentem quidem publicanum veritus fuerat, repudiavit: eum autem, quem necessitas ad hoc impulerat (quid enim, quod ad stimulandum ipsius animum facere posset, amici prætermiserant?) amplissimis laudibus coornauit.

Petro.

279.

Quemadmodum periti medici in morborum initiis remedia haud temerè adhibent (propterea quòd defluxionis impetus oblata medicamenta debilitat, ac velut in aquam conuertit (verum aliquantisper expectant, dum morbus de acrimonia non-

Ἱερακὶ πρεσβυτέρῳ. σση.

Θαυμάζειν ἔφησεν καὶ σκλήρητι ἐστὶν πῶς ὁ μὲν φαρισσαῖος μεγαληγορήσας προσέειπεν, ὁ δὲ Ἰὼβ πλείονα καὶ μείζονα εἰρηκῶς ἐυδοκίμησεν. ἀκούε ποίνω σωτόμας. ἔδὲ γὰρ ἄλλως δυναμίω. ὁ μὲν μηδεὶς ὠχρανοῦντος, μηδὲ ἐρεθίζοντος, μεγαληγορῶν, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης φρονῶν μεγάλως ὁ φαρισσαῖος, εἰκότως προσεμίθει. Ἐπιφανεία γὰρ εἶοσι. ὁ δ' ἐν μὲν τῷ εὐδοκίμειν κρύπτων τὰ οἰκεία πλεονεκτήματα, ἐν δὲ τῷ κακηγορεῖσθαι φερέζοντος φερέζων πρὸς τὴν ἀπολύσει τὰ ἐπιφερόμενα ἐγκλήματα, ὡσπερ ὁ αἰοιδίμος, καὶ πάσης εὐφημίας κρείττων πεποιήκει Ἰὼβ, πόσις αἰτίας ἔξω καθέστηκεν, εἰς τὸς δὲ δέοντος κακηγορήσασθαι, τῆς αἰτίας παλινδρομούσης. ψυχρὸν μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ καὶ δοκεῖ τὸ σπινυνοῦν ἑαυτῷ. καὶ εἰκότως δοκεῖ, μηδεμίαν ἀνάγκην σκλιαζομένης. εἰ δὲ τις ἀκούων ἀ μὴ προσέειπεν, εἰς τοιάυτας ἀκων ἐμπέσει λόγους, τοῖς τὴν ἀνάγκην καποικευκῶσι, καὶ ἡ αἰτία προσερίπτεται. διὸ καὶ καὶ ἡ θεία ψήφος τὸν μὲν ἑαυτὸν μηδὲν παρονοῦντος διχάζασαντα, καὶ τῆς ἄλλων ἀπάντων καταψήφισαμένοι. καὶ μηδὲ τὰ παρόντα τελέων ἀδεοθέντα, σὺν ἀπεδέξατο. τὸ δὲ ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸτο ἐχθέρη. τί γὰρ τῆς ἐρεθίσαι δυναμῶν οἱ φίλοι ὠχραλοῖπασι μεγίστοις ἐγκωμίοις ἐσεφάωσει.

Πέτρῳ.

σση.

Ὡσπερ οἱ ὀπτιήμονες τῆς ἰσχυρῶν ἐν τοῖς προσομίοις τῆς πάσης ἰσχυρίας προσφέρουσι βοηθήματα, ἀλλὰ τὸ τὴν ὀπτιορῶν τῶν ρεύματος ἐξυδαροῦ τὰ προσφερόμενα φάρμακα, ἀλλ' ἐπιδόντες ὀλίγον λαφῆσαι τὰ πάθη, ἔπαις ὅτι τὴν

ὅτι τὴν ἰατρικὴν βαδίζουσιν. ἕως
ἔδ' ἀμαρτίας ἢ λύπης δ' εἰ τῶν ὑπο
ταύτης μεθύοντι ὅτι πλήθει· εἰ δὲ
μὴ λίσσομεν τὸν λόγον· ὡσπερ κολλύ-
ριον ἀχρηστὸν καθιστῶτες, ἀλλὰ σὺλ-
λυπηθέντες βραχὺ καὶ ἐνδόντες ὀλί-
γοι ράισαι τὸ πάθος. ἕως ὅτι τὴν
θεραπείαν ὀδύσασαι. ἔδ' ἡμεῖς χα-
λεπὸν βραδύτερον ὅτι τὴν θεραπείαν
τὴν οὖν ἐπιλοθῶμεν· ἀνάγεσθαι ποι-
γαροῦ, ὃ φίλος, ἐκ τῆς ἀκράτε-
λύπης, ἐνοῶν ὅτι ἕτε μοίος, ἕτε
ἄρατος τῆτο πέπονθας. ἀλλὰ καινόν
ἔστι πάθος, καὶ ὅσον ἔδ' ἡμεῖς
τὴν αὐτὴν βαδίζομεθα ὁδόν, λόγον τ'
πεπραγμένων ὑφ' ἑξόντες.

nihil remittat, ac dum denique ad me-
dendum se conferunt; eodē modo nec vi-
gente mœtore, eum, qui præ ipsius ma-
gnitudine velut temulentia quadam labo-
rat, obiurgare convenit (nam alioqui ser-
monem, non secus ac collyrium, inutilem
imprudenter reddemus) verum; postea-
quã ad breue tempus mœtoris socios nos
præbuerimus, atque huiusmodi affectum
nonnihil sedari siverimus, ita demum ad
curationem proficisci. Quæ quidem etiam
nobis causa fuit, cur ad te curandum se-
rius accesserimus. Quamobrem erige te,
quæso, amice, ex immodica hac mœstitia:
illud cum animo tuo reputans; te nec so-
lum, nec primum in hanc calamitatem in-
cidisse: verum communem hunc casum
esse, nôsque iam iamque eandem viam in-
gressuros, ut rerum in hac vita gestarum
rationes reddamus.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. σπ.

Eutonio Diacono. 280.

Ἐχθροὺς μὲν μὴ ἔχειν τὰς φιλα-
ρίετας, οἱ μὲν ἀδύνατον. διωκτὸν δὲ ἢ
ἔχρειν καλῶς μεταχειρίσασθαι. εἰ
μὲν γὰρ ἔπιπῶσι φιλοσοφώτετες,
ἑαυτὰς μὲν ὠφελῶσι, ἐκείνους δὲ
ἀμύνοται. εἰ δὲ πλάσθιν, ὠφελου-
ται παρὰ τῶν ἐχθρῶν. πολλάκις γὰρ
πρὸς πεσοῦσα λοιδορία, νόσον ψυχῆς
ἢ ἀγνοῦσθαι, ἢ ἀμελεῖσθαι ἢ θερά-
πεισθαι. δὲ γὰρ τοῖς εὐδοκίμοις, ἢ γνη-
σίων φίλων, ἢ ἀγαπύρων ἐχθρῶν. οἱ μὲν
γὰρ νεγερῆτες, οἱ δὲ λοιδορουῦτες
ἄποτρεπῶσι τῶν πλάσματων. ἐπειδὴ
δὲ νῦν ἢ φίλα ἰχρόφανος, μάλλον
δ' ἀφανός ἐστὶ τὸ παρρησιάζεσθαι, καὶ
τὸ μὲν στυμῶλον αὐτῆς ἢ ἰσχυρῶς
λάλοι ἐστὶ ἢ γερνόςφανον. τὸ δὲ νεγε-
τῆν ἢ ἐπιπλήθον ἀφανον. ἢ ἀκουστόν
παρὰ τῶν ἐχθρῶν τὴν ἀλήθειαν, καὶ
διορθώτεον.

Illud quidem minimè fieri posse arbi-
tror, ut inimicos probi viri non habeant;
ut autem inimicitiam rectè atque incom-
modè tractent, fieri potest. Nam si in phi-
losophicæ vitæ curriculo non offendunt,
sibiipsis quidem profunt, illos autem vl-
ciscuntur: si autem offendunt, ab inimicis
vtilitatem capiunt. Persepe enim obortum
maledictum, animamorbium, aut ignora-
tum, aut neglectum curavit. Siquidè pro-
bi & clari viri aut veris amicis, aut acribus
& inflamimatis inimicis opus habent. Illi
siquidem admonendo, isti verò conuitian-
do à peccatis auertunt.

Τῷ αὐτῷ. σπα.

Eidem. 281.

Οὐδὲν κολάκων οἱ μὲν ἀργαλειώτε-
ρον, εἰ τῆς τῶν πλάσθιν γλώττης,

Nihil mœo quidem iudicio adulatoribus
molestius est, qui de diuitum lingua,
K v iij